

OKENDO.

Gizon aundi au ill zala otsa
 abo guzitan baitabill,
 ain beste giza-alditan kontu
 bera besterik eztabill;
 baña ¿zergatik ordea ori
 ala ez izan ta dabill,
 Donostiako Antoniorik
 ezpaldin bada iñoiz ill?

Aundi chikiyak denak denboraz
 gordetzen dira lurpean,
 zeñen azkenak gelditzen diran
 anchen betiko lo bean;
 bañan aundi yak lenaz izanak
 alcharik losak aidean,
 berriro dira ikusten zutik
 beren losaren gañean.

Okendok ala alcharik bera
 estaldutzeko jarriya,
 azpiyan artu nai du lenago
 gañean zeukan arriya;
 eta onetaz on-iritzirik
 lur maite jaioterriya,
 argitan bizi dedin billatu
 diyo jarleku berriya.

Bada anziñan ustez il zana
 oraindik nola dan bizi,
 seaskatikan jaiki dediyen
 laguntzen obe da asi;
 luzaro lotan egondu dana
 esna bear da ikusi,
 oroigarri¹ bat egin ka anchen
 ez du emango itsusi.

Onetatikan ikusiko du
 bere echea mendigan,
 nola itsaso Ozeanoa
 zabaltasun chit aundiyan,
 eta guk bera ikus dezagun
 aurrera onraz erriyan,
 apaundurikan parako degu
 sarjiñchoaren erdiyan.

Torre polit bat alchako zaio
 esan dan leku onean,
 bere izena urrezko letraz
 izkribaturik oñean;
 eta bronzeko janzi eder bat
 daukala berak soñean,
 Okendo zutik ikusiko da
 torrechoaren gañean.

Ramon Artola.

OKENDO - RI.

Okendo, jayo ziñan itsas-ortzean
 Donostiako Ulia-medipean:
 Ur gañean joan ziran zure urteak,
 Euskal-erriarentzat onraz beteak:
 Itsas-ertzean ill ziñan azkenikan,
 Bere orroak oyetik entzunikan.
 Ala gaur ikusirik zu goititutzen
 Or ur-ertzean zer ziñan kantatutzen,
 Uste det itsasoa zure oñera
 Datorrela, zér ziñan guri esatera.

Karmelo Echegaray-koak.

(1) monumento,